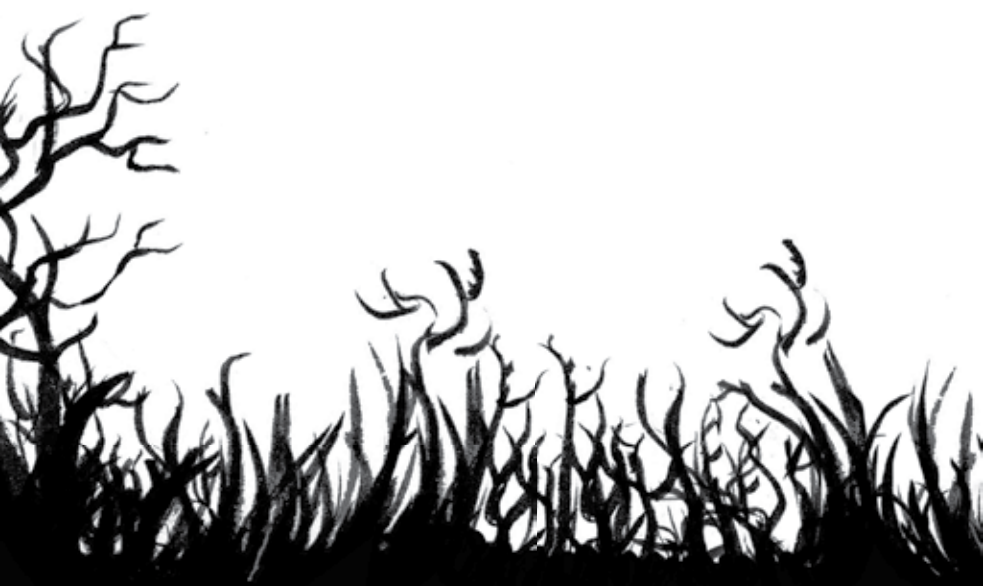

**GRIMM
NÓVÉREK**

GRIMM NŐVÉREK

A MESEDETEKTÍVEK

Írta MICHAEL BUCKLEY

Rajzolta PETER FERGUSON

MÓRA KÖNYVKIADÓ

Text copyright © 2005 Michael Buckley
Illustrations copyright © 2005 Peter Ferguson
First published in the English language in 2005
By Amulet Books, an imprint of ABRAMS,
New York.

(All rights reserved in all countries
by Harry N. Abrams, Inc.)

Fordította: Varró Zsuzsa

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos.

A kiadó könyveit kedvezménnyel megrendelheti
webáruházunkban:

www.mora.hu

Hungarian translation © Varró Zsuzsa, 2024
Hungarian edition © Móra Könyvkiadó, 2024

A nagyszüleim,
Basil és Relda Gandee emlékének

Mennydörgésszerű bömbölés rázta meg az erdőt; hallották a kidőlő fák iszonytató recsenését és a rémülten menekülő állatok lábdobogását.

*Közeledett, és nem lehetett elfutni előle. De Sabrinának és Daphnének akkor is muszáj volt megpróbálnia. Olyan gyorsan szaladtak, ahogy csak a lábuk bírta, miközben minden lépésnél meg kellett küzdeniük a sűrű erdő ágbogaival, amelyek karmolász-
ták az arcukat és a karjukat.*

*– Valahogy meg kell állítanunk! – kiáltotta levegő után kapkod-
va Daphne.*

Sabrina tudta, hogy a húgának igaza van. De mégis hogyan szállhatna szembe két gyerek egy felbőszült szörnyeteggel?

*– Majd kitalálok valamit – mondta Sabrina, és berántotta a húgát egy hatalmas tölgyfa mögé, hogy végre szusszanjanak egyet. Sabrina bátorítóan megszorította Daphne kezét, és beszívta a le-
vegőt égő tüdejébe. Maga sem volt meggyőződve arról, amit mond. Nem volt semmi terve, de nem is számított volna sokat. Az a ször-
nyeteg mindjárt lecsap rájuk.*

*Fák szilánkjai és nyirkos rögök záporoztak rájuk, ahogy a tölgy, ami mögé behúzódtak, gyökerestül kiszakadt a földből. A két kis-
lány felnézett a följük magasodó szörnyűséges arcra, és érezték, amint perzselő lehelete borzolja a hajszálaikat. Mivé lett az éle-
tünk?, futott át Sabrina agyán. Mikor vált ismerősből ilyen ismer-
retlenné a világ? És hogy történhetett mindez vele, a tizenegy éves
kislánnyal, aki két nappal korábban még egyszerű árva gyerekként
üldögélt a vonaton?*

1.

Két nappal korábban

MEG FOGOK ITT HALNI AZ UNALOMTÓL, gondolta Sabrina Grimm, amikor kinézett az ablakon, és megpillantotta a távolból New Overlands egyre közeledő körvonalait. Úgy tűnt, hogy ez a New York állambeli városka a hideg, szürke Hudson folyó partján leginkább hegyekből és fákból áll. Végtelenbe nyúló örökzöld erdő vette körül, mintha el akarná rejteti a világ szeme elől. Néhány két- és háromemeletes épület árválkodott a város ránézésre egyetlen utcáján. Sabrina nem látott se mozit, se bevásárlóközpontot, se múzeumot, és úgy érezte, New Overlandset erős túlzás városnak nevezni.

Az időjárás se tett jót neki. Esett az eső, és az esőtől Sabrina mindig szomorú lett. Azon a napon is esett, másfél évvel ezelőtt, amikor a szüleik elhagyták őket, és ha esik, abba azóta is bele-

sajdul a kislány szíve. Tisztán emlékezett arra a napra, ahogy szaladt haza délután, a félévi bizonyítványával az esőkabátja belső zsebében. Alig várta, hogy megmutathassa, hogy jelest kapott matekból és angolból, és jót természetismeretből (és egy kicsit csalódott volt, hogy tornából csak középest). Büszkén kitette az értesítőt a hűtőszekrényre, hogy mindenki lássa, amikor hazaér. Kicsit furcsállotta, hogy a szülei nincsenek otthon, de Sabrina egészen addig nem aggódott, amíg Daphne tanító nénije nem telefonált, hogy megtudakolja, miért nem ment senki a gyerekért. Aznap éjjel a két kislány a szülei ágyában aludt, várták, hogy hazaérjenek, miközben odakint hangosan dörgött az ég. Amikor három nappal később értük jöttek a gyámügyesek, még mindig esett, és Sabrina félévi értesítője még mindig ott volt kirakva a hűtőszekrényen, dicséretre várva. Alighanem ott van azóta is.

A rendőrség nyomozást indított a szülők eltűnése ügyében. Átkutatták a család New York-i lakását, hátha valami nyomra bukkannak. Kikérdezték a szomszédokat és a munkatársakat. Ujjlenyomatokat vettek le és jelentéseket írtak, de Henry és Veronica Grimm nyomtalanul eltűnt. Néhány hónappal később a rendőrség megtalálta az üresen álló kocsijukat egy elhagyatott parkban, a várostól ötven mérföldnyire északra. Az egyetlen feltűnő dolog, amit találtak, egy vérvörös tenyérlenyomat volt a műszerfalon, amiről aztán kiderült, hogy csak festék, és nem vezetett el további irányba. A nyomozás zsákutcába jutott, és a rendőrök végül feladták a keresést.

A lányok először a gyámhivatal felügyelete alá kerültek. Egy

kedves, de agyonhajszolt, Todd nevű férfi próbálta felkutatni a legközelebbi rokonaikat, valakit, aki befogadná őket, de akárcsak a rendőrség, ő sem járt eredménnyel. Nem voltak se nagynénik, se nagybácsik, se testvérek, de még távoli másod-unokatestvérek sem. Todd fogadkozott, hogy nem adja fel, és tovább próbálkozik, de miután Sabrina és Daphne bekerült egy árvaházba, Toddot nem látták többé.

Sabrina elhessegette magától a szomorú emlékeket, és a füle mögé simította hosszú, szőke haját. Sírhatnékja volt, de nem hagyhatta, hogy a húga bőgni lássa. Erősnek kellett lennie; végül is már majdnem tizenkét éves.

Nem mintha Daphne bármit észrevett volna. Sabrina hétéves húga most is a vonatablakhoz nyomta az arcát, ahogy egész végig a kétórás utazás alatt. Úgy csodálta meg a térkép minden ronda kis pontját, amin átzötykölődtek, mintha legalábbis Párizs, Róma és Los Angeles suhanna el előtte. Csak néha szakadt el a tájtól, hogy kérdéseket tegyen fel az úti céljukról.

– New Overlandsben van kifli, Smirt kisasszony? – kérdezte Daphne a velük szemben ülő nőtől. Minerva Smirt volt a lányok gondozónője az árvaházban. Az ötvenes évei végén járó, görbe orrú, humortalan nő volt. Szokás szerint most is épp egy könyvbe temetkezett. Sabrina tudta, hogy csak azért olvas, hogy ne kelljen velük beszélgetnie.

Smirt kisasszony bosszúsan felnézett, és nagyot sóhajtott, mintha a kislány kérdése már tényleg több volna a soknál.

– Persze hogy van kifli! Mindenhol van kifli – torkolta le.

– A holdon nincs – közölte tárgyilagosan Daphne, és ezzel ismét az ablak felé fordult, hogy folytassa a nézelődést.

Smirt kisasszony mérgesen felhorkantott, Sabrina pedig kuncozott magában. Nem volt nehéz felidegesíteni ezt a nőt, de Daphnének különösen jól ment. Smirt nagyon melléfogott, amikor olyan hivatást választott, ahol gyerekekkel kell foglalkozni, gondolta Sabrina, főleg, mivel úgy tűnt, ki nem állhatja őket. A kisasszony folyton zsémbelt, valahányszor hozzá kellett érnie a ragacsos kezükhöz, vagy megtörölnie az orrukat, esti meséről pedig aztán végképp szó sem lehetett. Úgy látszott, a Grimm lányokat különösen nem szíveli; nevetlennek, engedetlennek és tudálékosnak tartotta őket. Sabrina biztos volt benne, hogy Smirt kisasszony személyes küldetésének tekintette, hogy nevelőszülőkhöz kerüljenek, és végre kitehesse a szűrüket az árvaházból. Ezzel mindeddig csúfos kudarcot vallott, mivel olyan embereknél próbálta elhelyezni őket, akik általában undokok, néha pedig egyenesen bolondok voltak. Volt, ahol cselédnek használták őket, és arra, hogy vigyázzanak a házra, máshol meg egyszerűen csak nem foglalkoztak velük. Ezúttal azonban Smirt túl messzire ment. Most egy olyan asszonyhoz akarta őket költöztetni, aki már rég meghalt.

– Remélem, a nagyanyátokat nem fogod ilyen nevetséges kérdésekkel bosszantani – mondta Smirt kisasszony gorombán, ahogy Sabrinával és Daphneval általában beszélni szokott. – Idős asszony, nem lehet ilyenekkel terhelni.

– De hát már nem él! Egymilliószor elmondtam, hogy a nagymamánk meghalt! – kiáltotta Sabrina.

– Alaposan utánanéztünk, Sally – felelte Smirt kisasszony. – A hölgy az, akinek mondja magát.

– A nevem Sabrina – sóhajtott Sabrina.

– Mindegy. Az árvaház nem helyezne el benneteket csak úgy bárkinél – jelentette ki Smirt kisasszony.

– Tényleg? És mi a helyzet Mrs. Langdonnal, aki esküdött rá, hogy valami démon költözött be a vécéjébe? – kérdezte Sabrina.

– Mindenkinek megvannak a maga kis furcsaságai – felelte erre Smirt kisasszony.

– Vagy ott volt Mr. Dennison, akinél kint kellett aludnunk a teherautója platóján – szólt közbe Daphne is.

– Vannak, akik szeretnek a szabadban lenni.

– Johnsonék egy radiátorhoz bilincseltek minket! – kiáltott fel szemrehányóan Sabrina.

– Mintha ez lenne a világvége! – forgatta a szemét Smirt kisasszony. – Gondoljatok bele, milyen nehéz volt ez nekem. Majd elsüllyedtem a szégyentől, amikor megtudtam, mit mondatok Keatonéknak!

– Két hétre bezártak minket a házukba, hogy elmehessenek Bora-Borára hajózázni – mondta Sabrina.

– Szerintem a Bahamákra – szólt közbe Daphne.

– Bermudára mentek, és mindkettőtöknek hoztak egy-egy szép pólót – mondta Smirt kisasszony. – És különben is, ez már a múlté. Végre találtunk egy valódi rokont, aki szívesen befogad titeket az otthonába. Már nagyon ideje volt. Őszintén szólva kifogytunk az olyan családokból, akik nevetlen kislányokat

keresnek. Akkor is odaadnák neki benneteket, ha tényleg egy imposztor volna.

Ezzel Smirt kisasszony újra belemélyedt a könyvébe. Sabrina rápillantott a könyv címére: *Hogyan találj rá a szerelemre?*

Megszólt a kalauz a mennyezetre erősített hangszórókból. Bemondta, hogy a következő állomás – és egyben végállomás – New Overlands.

– Mi az az imposztor? – kérdezte Daphne.

– Olyan ember, aki valaki másnak adja ki magát – válaszolta Sabrina.

– Szerinted elképzelhető, hogy tényleg a nagymamánk?

– Ki van zárva – súgta Sabrina a húga fülébe. – Apa azt mondta nekem, hogy még a születésünk előtt meghalt. Nem, ez csak valami eszelős lehet, de ne félj – meglépünk, még mielőtt a dili-nyós vénasszony észbe kapna.

A vonat lassított, ahogy begördült az állomásra, és az utasok feltápáskodtak a helyükről. Levették fentről a csomagjaikat, félig kiolvasott újságjaikat lehajították a kávéfoltos padlóra, aztán elindultak kifelé.

– Hölgyeim, leszállás! – parancsolt rá a lányokra Smirt kisasszony. Sabrina nem akart találkozni ezzel az imposztorral, de tudta, hogy nem érdemes vitatkozni a vén szipirtyóval. Smirt nagy csipkedős hírében állt, amiről jó pár csúnya lila folt tanúskodott az árvákon, akik visszabeszéltek neki. Így hát Sabrina szót fogadott, és lerángatta Daphne és a saját kicsike bőröndjét a polcról, aztán Smirt kisasszony és a húga nyomában leszállt a vonatról.

Az eső metszően hideg volt. Daphne vacogott, úgyhogy Sabrina a vállát átfogva magához ölelte a hűgát, miután leszálltak a zsúfolt peronra.

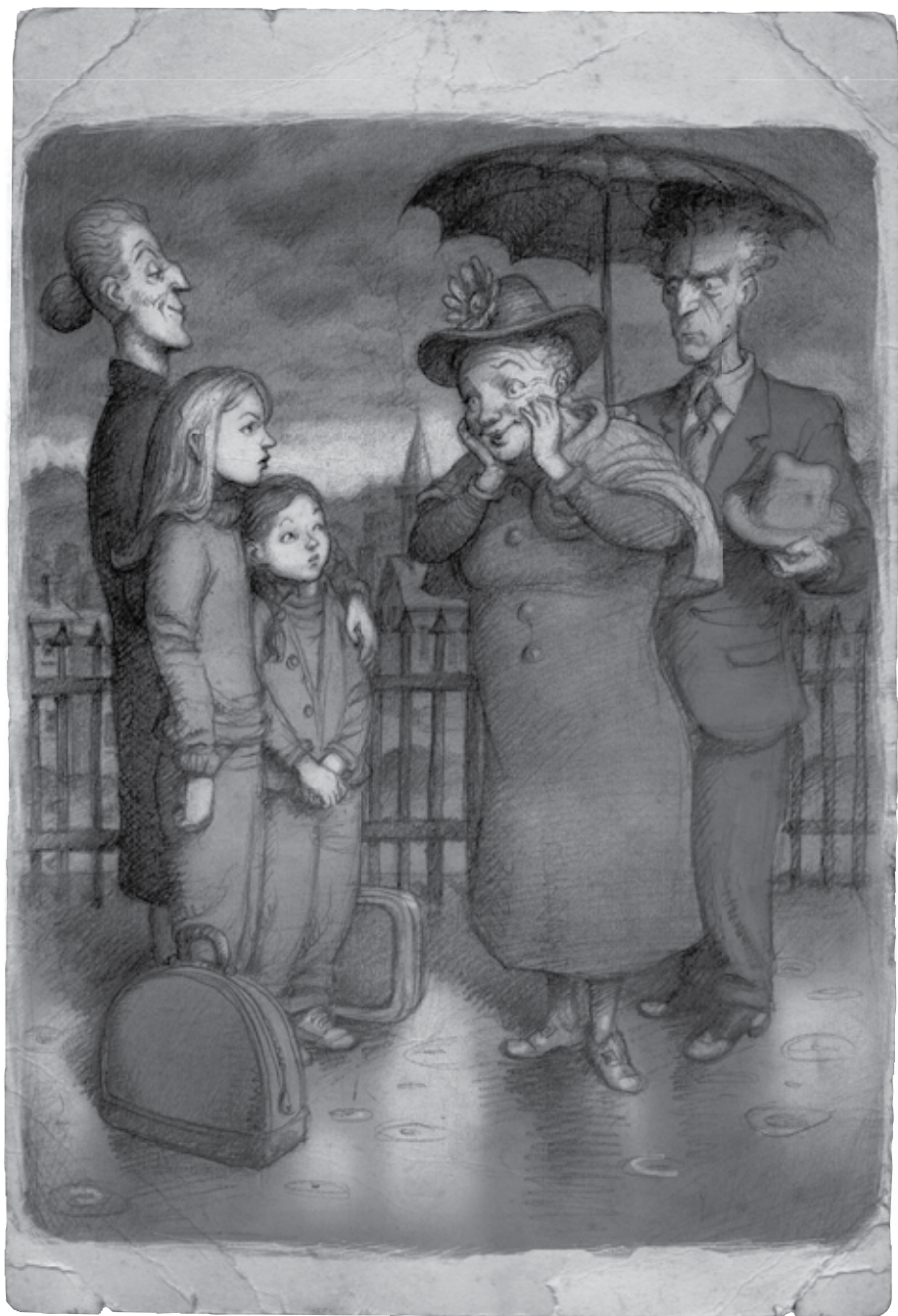
– Rendesen viselkedjeteK, különben baj lesz! – figyelmeztette őket Smirt kisasszony. – Semmi pimaszkodás, semmi feleselés, húzzátok ki magatokat, és kivételesen viselkedjeteK úgy, ahogy ifjú hölgyekhez illik, vagy nem állok jót magamért...

– Smirt kisasszony? – Egy pufók idős hölgy szakította félbe a gondozónő fenyegetőzését. Bokáig érő tengerészkek ruhát viselt, és egy fehér kötött kendőt a vállára terítve. Ősz hajába eredeti hajszínére utaló vörös tincsek vegyültek, besimítva a ruhához passzoló tengerészkek kalap alá, amelynek a közepén egy óriási, borzas napraforgó virított. A néni csupa ránc volt, mégis volt benne valami fiatalos. Talán pirospozsgás arcának és élénk, zöld szemének köszönhetően.

Egy annyira sovány férfi állt mellette, amelyet Sabrina még soha életében nem látott. Sötét, hajszálcsíkos öltönyt viselt, ami több számmal nagyobb volt a kelleténél; egyik kezében egy széles esernyőt tartott, a másikban pedig a kalapját. A fejét zabolázatlan, acélszürke haj fedte, hatalmas, vizenyős szemét vad, borzas szemöldök rejtette el.

– Igen, Mrs. Grimm. Mi vagyunk azok – válaszolta Smirt kisasszony, mosolyra erőltetve örökké legörcbülő száját.

– Sabrina? Daphne? – kiáltott fel az asszony, kissé németes akcentussal. – Jaj, de szépek vagytok mind a ketten! Micsoda kis drágaságok! Én vagyok a ti Grimm nagymamátok. – Átka-

rolta a lányokat, és magához szorította őket. A lányok próbáltak kiszabadulni az öleléséből, de az idős hölgy olyan volt, mint egy túlságosan szívélyes polip.

– Örülök, hogy megismerhetem, Mrs. Grimm – szólt közbe Smirt kisasszony. – Minerva Smirt vagyok. Telefonon beszélünk.

Az idős hölgy teljesen kihúzta magát – így sem volt túl magas –, és fél szemöldökét felvonva nézett a gondozónőre. Sabrina esküdni mert volna rá, hogy a néni gúnyosan elhúzta a száját.

– Én is örvendek – felelte Mrs. Grimm kimérten.

– Nagyon boldog vagyok, hogy segíthettem egymásra találniuk a lányokkal.

– Ó, igen, minden bizonnyal – mondta a néni, és lopva rákacsintott a testvérekre. A vállukat átfogva a kísérője felé terelgette őket.

– Lányok, ez itt Wolfgang. Ő az én segítségem a ház körüli teendőkben és más egyebekben is. Ő is velünk lakik, és ketten együtt fogunk gondoskodni rólatok.

Daphne és Sabrina felnézett az öregember szikár arcára. Olyan rozzantnak látszott, mintha bármelyik pillanatban összeroskadhatna az esernyő alatt, amit tartott. Bólintott, némán, mint egy szobor, aztán átadta az esernyőt Mrs. Grimmnek. Elvette Sabrinaától a két bőröndöt, és elindult a peronon a parkoló felé.

– Nos, hölgyeim, úgy látom, eljött a búcsú ideje – mondta Smirt kisasszony. Előrelépett, tessék-lássék megölelte Daphnét, és közben súgott valamit a fülébe, amitől a kislány összerándult.

Aztán Sabrinát is elkapta kellemetlen ölelésébe. – Legyen ez az utolsó alkalom, hogy találkoztunk!

Még utoljára egy jó nagyot belecspétt Sabrinába, mielőtt a kislány el tudott volna húzódni, majd ismét az idős hölgy felé fordult.

– Sok szerencsét, Mrs. Grimm! – nyújtotta búcsúzásra a kezét, de az idős hölgy olyan pillantást vetett rá, mintha a gondozónő valami bűdös, döglött dolgot tartana az orra alá. Smirt érezte a rosszállását, kicsit hümmögött és krákogott, aztán hátra se pillantva gyorsan felszállt a vonatra. Az ajtók bezáródtak, és a vonat hamarosan elindult, vissza New York Citybe.

Mrs. Grimm végigvezette a lányokat a peronon, és összevissza puszilgatta őket, egészen a parkolóig. Wolfgang ott várta őket, egy roncstelepre való autó mellett állva, ami tiltakozva nyikorogott, amikor az öreg kinyitotta nekik a hátsó ajtót.

– Biztonságos ez? – kérdezte Sabrina.

– Hát, elhozott minket idáig – nevetett az idős hölgy. – Gondolom, vissza is visz.

A lányok bemásztak az autóba, és látták, hogy belülről is éppolyan ósdi és ütött-kopott, mint kívülről. Az ülésből rugók és szivacsdarabok álltak ki, és amikor Sabrina lenézett, észrevette, hogy egy lyuk van a padlón, amelyen át látszik az útburkolat.

– Kössétek be magatokat – mondta Mrs. Grimm.

A lányok keresni kezdték a biztonsági öveket, de csak egy foszladozó kötél végeit sikerült kibányászniuk az ülések mélyéről.

– Ezekkel? – kérdezte Daphne.

Mrs. Grimm hátranyúlt, összekötötte a kötél két végét a derekukon, aztán elmosolyodott.

– Így ni! Első a biztonság! – kiáltotta.

Wolfgang beindította a motort, ami felköhögött, durrant egyet-kettőt, aztán bömbölve életre kelt, fekete ködöt eregetve a kipufogóból. Amikor az öreg sebességbe tette, a fogaskerekek kórusa olyan hangosan csikorgott, hogy Sabrina azt hitte, mindjárt megsüketül. Daphne bedugta az ujjával a fülét.

Mrs. Grimm a lányokhoz fordult, és kiabált nekik valamit, amit Sabrina nem hallott.

– Tessék? – kiabált vissza Sabrina.

– Tessék? – kérdezte az idős hölgy.

– Nem hallom! – kiáltotta Sabrina.

– Több mint hat! – felelte az idős hölgy.

– Hat micsoda? – kérdezte ordítva Sabrina.

– Alighanem! – kacagott az idős hölgy.

– Én is szeretem a delfineket! – kiáltott fel Daphne.

– Nem, amióta fáj a tyúkszemem! – kiabálta Mrs. Grimm.

Sabrina a kezébe temette az arcát, és felnyögött.

Áthajtottak a városkán, ami egy kétsávos útból állt, az út mellett néhány régiségbolt sorakozott, aztán egy biciklibolt, egy rendőrőrs és fogda, egy postahivatal, egy fogászat, egy *Terülj asztalkám* nevű étterem, egy játékbolt és egy szépségszalon. Wolfgang balra fordult a városka egyetlen közlekedési lámpájánál, és néhány pillanat múlva már el is hagyták a tulajdonképpeni várost, szántóföldek és farmok között haladtak tovább, és Mrs. Grimm

azt mondta, hogy ez „New Overlands éléskamrája”, de amennyire Sabrina meg tudta állapítani, az egyetlen dolog, amit ebben a városban természetettek, a sár volt.

Hosszas kocsikázás után végül feltűnt Mrs. Grimm háza. Fent állt magasan egy fákkal tarkított domb tetején, negyedórányra a legközelebbi szomszédától. A ház alacsony volt, és zömök, akár csak a gazdája; egy emelete volt, körbefutó verandája és égszínkék zsaluk által közrefogott apró ablakai. Sárgára volt festve, és a bejárati ajtóhoz vezető macskaköves utacskát dundi, zöld bokrok szegélyezték. Még barátságosnak is tűnhetett volna, ha nem egy baljósan sötétlő erdő veszi körül. Ágak hajoltak fenyegetően a tető fölé, mintha a fák éppen arra készülnének, hogy egészben bekapják a házikót.

– Egy babaházban tetszik lakni! – állapította meg Daphne, tudomást sem véve a hátborzongató erdőről.

Mrs. Grimm elmosolyodott, de Sabrina egyáltalán nem volt elbűvölve. Ez a hely furcsa volt, és nyugtalanító, és az volt az érzése, hogy valaki figyeli őket. Hunyorogva fürkészte a sűrű erdőt, de ha valaki kémlelt onnan, jól elrejtőzött.

– Miért lakik idekint, ilyen távol mindentől? – kérdezte Sabrina. New Yorkban mindenki egymás hegyén-hátán élt, és Sabrina pontosan így szerette. A semmi közepén lakni veszélyes és gyanús dolognak tűnt.

– Ó, szeretem a csendet és a nyugalmat – felelte Mrs. Grimm.

És idefent nincs senki, aki meghallaná a gyerekek sikoltozását, gondolta magában Sabrina.